

bone

Kasım 2013 - 10 TL

magazine

KIMCHI
SOJU
CHICKEN
SWAG

THERE ARE NO
OUTDOOR
SPORTS
AS GRACIOUS AS
BLOWING
STONES AT A
DICTATORSHIP
IN THE WORLD.

AL WETVEL

Burgermeister

Bu yıl Londra Tasarım Haftası'na sofa geleneklerinden ilham aldığı zarif işi 'Bishop of Norwich' ile katılan tasarımcı Kacper Hamilton, cesur olmayı seçip yeteneğini özgür bırakabilmiş bir isim. Röportaj: Sara Şensoy

Ürün tasarımlarında hikaye anlatımlarına ve geleneklere başvuran Londralı tasarımcı Kacper Hamilton, geçtiğimiz eylül sonunda düzenlenen Londra Tasarım Haftası kapsamında tasarladığı 'Bishop of Norwich' i iç mekan tasarımında çağdaş ve seçkin koleksiyonlara evsahipliği yapan, yer verdiği ürünlerin yanı sıra kürasyonu da dikkat çeken, dünyaca ünlü Mint Gallery'de sergiledi. Geçtiğimiz yıl, Türk tasarımcı Ezgi Türksöy'la birlikte Kacper Hamilton Studios'u kuran Hamilton'la Doğu Londra'daki harikalar diyarını andıran stüdyosunda buluştuk. Portfolyosunda Pernod Ricard, LVMH, Baccarat Crystal, Zai gibi markaların bulunduğu KHS, geçmişten ilham alırken geleceği de deneyim, etkileşim ve lüksten beslenerek şekillendirdiğini gösteriyor.

Mint Gallery ile çalışmak nasıldı? Mint Gallery ile daha önce 'Minarets' projesi için çalışmıştık. Bu, ikinci çalışmamız. Mint, büyüleyici bir tasarım ormanı. Lina Kanafani, tasarım dünyasında çok önemli bir konuma sahip, harika bir kadın. Burası diğer galerilerden çok farklı. Çalışmaların perde arkasında inanılmaz bir işçilik yatıyor ve bu, sergilenen tüm işler için geçerli. Ürünlerin yapılış aşaması ve tasarım, sektörün sınırlarını zorluyor. Genç tasarımcıları çok destekliyorlar. Çalışmanız tanınmış bir tasarımcının işiyle yan yana sergilenebiliyor. Örneğin, Marteen Baas gibi bir tasarımcının ürününün yanında yeni mezun olmuş tasarımcıların elinden çıkan harika işler de gördüm. Birçok küratör bu şekilde çalışmaz. Lina, tasarımcıların tanınımlıklarına bakarak bir ayrıma gitmiyor; bu özelliği de onu eşsiz kılıyor.

'Bishop of Norwich', ilk kez Londra Tasarım Haftası'nda mı sergilendi? Lina, Bishop of Norwich'i görür görmez alıp ilk kez Londra Tasarım Haftası'nda görücüye çıkarmak istedi. Keskin kenarları ve üçgen formuyla oldukça farklı bir tasarımı var.

Sergilenen diğer işlerle tezatlık oluşturdu. **Biraz geçmişe dönersek, yapmak istediğinin ürün tasarlamak olduğunu ne zaman anladın?** Çok küçük yaşta oldu bu. Annem sanatçıydı, o yüzden sanatın içinde çok zaman geçirdim. 10 yaşından 18 yaşına kadar yatılı okulda okudum, benim için mükemmel bir yerd. 500 yıllık bir geleneğe sahip bir okuldu. Kurallar ve üniformalar yüz yıl öncesiyle aynıydı. Fakat muazzam bir sanat ve tasarım müfredatı vardı okulda. O yıllarla ilgili en güzel şey, vaktimi çizimle uğraşmaya ve atölyeye gidip bir şeyler yapmaya harcıyorum olmamı. Türlü deneyler yapabildiğim bir alan. Annemden farklı olarak, benim işin somut yanını görmeye de ihtiyacım vardı. Sadece kanvasa yansıyan o saf duyguyla yetinmiyordum. Ürün tasarlamaya kaymamın sebebi budur. Duyguyu tasarım dünyasına taşıyorsunuz. Gündelik hayatınızda kullandığınız bir şey olmasa dahi bir fonksiyonu, bir çeşit temeli var. Alanımı seçtikten sonra Central Saint Martins'e başvurdum. Okula kabul edildim ama lisans programında ilk etapta reddedildim. Onları görüşme için ikna edip portfolyomu sundum. Lisans programına

başvuran her öğrencinin girmesi gereken dersi almama gerek duyulmadı, direkt başladım. Gerçekten hayret vericiydi, partnerim Ezgi'yle tanışmam da bu şekilde oldu. Geçmişe dönüp bakınca, taşların nasıl yerli yerine oturduğunu görüyorum.

Eğitim hayatı nasıldı? Son yılımda yaptığım projeye kendi sesimi bulduğumu söyleyebilirim; '7 Deadly Glasses'ı ('7 ölümcül günah' bardakları). Kendime sponsor da bulmayı başarmıştım. Projeyi hayata geçirmek çok masraflıydı. Dünyanın en büyük bardak üreticisi olan Chot'la iletişime geçip projemi anlattım ve bana sponsor olup olamayacaklarını sordum. İş beğendiler, yer almak istediklerini söylediler ve sergim için ilk seti ürettiler.

Müzelik bir eşya gibi mi yani?! Evet komiktir, seti sergi için yaptılar. Bugüne kadar bende bile bu setten hiç olmadı. İşbirliğimiz bu şekildeydi. Yaptılar ve o ilk üretimi tuttular. Şimdi düşünüyorum da, aslında bayağı iyi bir anlaşma yapmışlar; hala vitrinlerinde duruyor o set. Aradan geçen bunca yıla rağmen projeye ilgili talepler alıyorum.

O işten sonra ne oldu? Bir tasarımcı olarak hayatında neler değişti? “7 Deadly Glasses’dan hemen sonra Louis Vuitton benimle iletişime geçti. Dünya çapındaki mağazaları için vitrin tasarımcısı olarak çalışmaya başladım. O zamanlar, bu iş benim için altın fırsat gibi görünmüştü. Hemen o yaz Paris’e yerleştim. Çalışmak için mükemmel bir marka, fakat belli bir karaktere yönelik tasarım yapıyor. Tamamen bir ofis ortamı hakim, yükümlülük çok. Modellerle çalıştıkça kafamda yepyeni fikirler belirliyordu. İlk haftamı hatırlıyorum da, herkes deli olduğumu düşünmüştü: Modellerle çalışıp, iki sezonun vitrinini hazır etmişim. Ancak çok geçmeden buradaki çalışma sisteminin ekip işine dayalı olduğunu kavradım. Elbette yaratıcılık işiydi ama ben kendi köklerime dönmek ve kendi stüdyomda tasarım yapmak istedim.

Bazı farklılıklara rağmen LVMH gibi bir markayla değer sisteminiz, lükse bakışınız ve köklerinize bağlı kalmak açısından birçok benzerlikleriniz olduğunu söyleyebilir miyiz? Sanırım bu pahalı, el yapımı üretim sürecini başlatan

ölümcül bardaklardı. Burada amaç maliyeti yüksek bir şey üretmek değil. Amaç; ürünün nasıl yapıldığının, nasıl bir süreçten geçildiğinin, ürünün ne gibi bir fayda sağlayacağını ve katedilen her aşamanın sorgulanması. Bence tüm bunlar, ortaya çıkan çalışmayı sorgulamaya ve lüksün ne olduğunu anlamaya yardımcı oluyor. Köklere bağlı kalmak ise bir markanın sahip olabileceği en önemli değerdir.

LVMH’den sonra ne oldu? LVMH’den sonra tekrar Londra’ya taşındım ve şimdiki iş ortağım Ezgi Türksoy’la stüdyo açtım. Birlikte, ‘the Minarets’ gibi birkaç proje yaptık. Sınırlı sayıda üretilen viski seti ‘L’Art de la Dégustation’ üzerinde çalıştım.

Neden kariyerinin ortasında Lozan’daki ECAL’e (Ecole Cantonale d’Art de Lausanne) gitmeyi tercih ettin? ECAL’deki lüks tasarım ve el işçiliği yüksek lisans programına denk geldim. Lüks işçilikte ve tasarımda uzmanlar. Sektörde çalışıp, tekrar okula dönmenin iyi tarafı, işin içine iyice girmenize ve detayları görmenize

olanak tanınması. Böylece, onca ürünün içinde herhangi bir tanesinin neden lüks olarak nitelendirildiğini anlıyorsunuz. Geriye dönüp baktığımızda kulağa tuhaf geliyor olabilir ama bu çok önemli. Aynı sıralarda, Ezgi de Sotheby’s Institute of Art’ta tasarım üzerine yüksek lisans yaptı. Eğitimimizi tamamlayınca birlikte Kacper Hamilton Studios’u açıp, çalışmalarımızı burada yürütmek kaçınılmazdı.

Plan neydi? Biz birbirimizi Central Saint Martins’ten tanıyoruz. Ezgi hep projelerime katkıda bulunuyordu. Yıllarca resmi ya da gayriresmi işbirliği içinde olduğumuzdan birbirimizi tamamlamaya başladık.

Baccarat projesinden biraz bahsedelim... Baccarat da yine geleneği korurken, onun yıllar içinde farklı şekillerde gelişen stillerine bakıp; tüm bu farklı stilleri, teknikleri ve zamanları tek bir objede bir araya getirdiğimiz bir projeydi. Amaç karmaşık bir şey yaratmak değil, bu farklılıkları kutlamak ve ortaya yeni bir ürün çıkarmaktı; şirketin geçmişine dair fikir veren totemler gibi.

Peki ya Bishop of Norwich? Ismarlanan bir işti. Çok basit bir proje olarak başladı. İşe koyulunca saplantılı olmaya başladım. 12 adet ile sınırlandırdık. Bishop of Norwich, ilginç bir şekilde KH Studios’un çalışmalarına ilham kaynağı oldu. Tamamlanması bir yıl sürdü. Bizim için bu gerçekten çok heyecan verici çünkü projenin hayata geçişini biz de ilk kez görüyoruz. Elbette, iş bu noktaya gelinceye kadar ilk örnekleri pek çok kez gördük. Fakat işin son halini görmek ve kurulumunu yapmak çok büyük bir tatmin. İşin içinde çok fazla aşama kaydedildi. Her şey Porto şarabının geleneğini araştırmakla başladı. 19. yüzyıldan beri Porto şarabının geleneğine bir düşkünlük var ve bu ilgi hala canlı. Bu gelenekten şöyle bahsedebiliriz: İnsanlar bir masa etrafında toplanıyorlar, akşam yemeğinden sonra içecekler servis ediliyor. Yanınızdaki kişi içkisini bitirdiğinde bardağını doldurup kendisine uzatıyorsunuz. Porto şarabı adabına göre, masadakilerden asla şişeyi uzatmalarını istemezsiniz. Eğer şişeye uzanmak istiyorsanız, yanınızdaki oturan kişiye Norwich piskoposunu bilip bilmediğini

sorarsınız. 19. yüzyılda masada uyuyakalan bir Norwich piskoposu varmış. Uyuyakaldığı için şişe elden ele dolaşamamış ve her seferinde adamı uyandırmak zorunda kahlırlarmış. İşte geleneğin çıkış hikayesi bu. Dolayısıyla eğer Porto şarabı içilen bir masada, biri size Norwich piskoposunu bilip bilmediğinizi sorarsa şişeyi istemek kabalık olacağından, bu, şaraptan almak istediği anlamına geliyordur. Eğer bilmiyorlarsa siz hikayeyi anlatırsınız. Yani aslında bu tasarımın ana fikri, bu hikayenin bilinmesine gerek duymaksızın geleneği sürdürmek. Formundan ötürü bardakları gerçekten de hiçbir yere koyamazsınız. Karaf ve bardakların pirinçten yapılmış altlıkları ev sahibinde olacak. Bu, ev sahibi olmanın önemini de vurgulayan bir tasarım aynı zamanda. Biz bu hikayeyi alıp, ondan bir nevi yaratıyoruz.

En sevdiğiniz materyal cam mı? Birçok farklı materyalle uğraşmayı seviyoruz ama Ezgi de ben de camdan büyüleniyoruz.

